

Prezidentas
Dyteris F. Uchtdorfas
Antrasis patarėjas
Pirmojoje Prezidentūroje

Šventieji visiems metų laikams

Iš vaikystės prisimenu pasaulio kampelį, kuris buvo nepaprastai gražus visais metų laikais. Kiekvienas mėnuo buvo šlovingas ir nuostabus. Tobulą žiemos dieną švarus sniegas dengė kalnus ir miesto gatves. Pavasaris atnešdavo nuplaunančius lietus ir sužaliavusius gyvybės proveržį. Tingus vasaros dangus buvo tarsi maloniai žydra drobė skaisčiai šviečiančiai saulei. O įspūdingas ruduo gamtą nudažydavo skaisčiai rausvais, geltonais ir raudonais tonais. Vaikystėje man patiko visi metų laikai ir iki šiol patinka kiekvieno jų charakteris ir savitumas.

Mūsų gyvenime taip pat yra laikotarpiai. Kai kurie yra šilti ir malonūs. Kiti ne. Kai kurios mūsų gyvenimo dienos yra gražios kaip paveikslėliai kalendoriuje. Tačiau yra dienų ir aplinkybių, kurios sukelia širdgėlą ir gali mums atnešti gilų nusivylimą, apmaudą bei pyktį.

Esu tikras, kad visi kažkada esame pagalvoję, jog būtų gera gyventi šalyje, kur būtų tik paveikslėlių grožio metų laikai ir nebūtų nemalonių pereinamųjų laikotarpių.

Tačiau tai neįmanoma. To neturėtume norėti.

Kai apžvelgiu savo paties gyvenimą, akivaizdu, kad didžiausią augimą patyriau audrų laikotarpiais.

Mūsų išmintingasis Dangišskasis Tėvas žinojo, jog tam, kad jo vaikai taptų tokie, kokie turi tapti, mirtinąjo gyvenimo metu jiems reikia patirti sunkius laikotarpius. Mormono Knygos pranašas Lehis sakė, kad be priešingybės „teisumas negalėtų būti įgyvendintas“

(2 Nefio 2:11). Iš tikrųjų, būtent gyvenimo kartėlis mums padeda pastebėti, palyginti ir džiaugtis jo saldumu (žr. DS 29:39; Mozės 6:55).

Prezidentas Brigamas Jangas apie tai sakė: „Visos protingos esybės, kurios vainikuojamos šlove, nemirtingumu ir amžinuoju gyvenimu, turi pereiti kiekvieną joms skirtą išbandymą, kad pasiektų šlovę ir išaukštinimą. Kiekviena nelaimė, kokia tik gali išstikti mirtinuosius, bus iškentėta tam, kad paruoštų juos džiaugtis Viešpaties akivaizda. Kiekvienas jūsų pereitas išbandymas ir patyrimas yra būtinas jūsų išgelbėjimui.“¹

Svarbu ne tai, ar patirsime sunkių laikotarpių, o tai, kaip atlaikysime audras. Permainingais gyvenimo laikotarpiais turime puikią galimybę visada tvirtai laikytis patikimo Dievo žodžio, nes Jo mokymas skirtas ne tik padėti atlaikyti audras, bet vesti mus toliau. Mūsų Dangišskasis Tėvas per pranašus davė savo žodį – brangų žinojimą, skirtą vesti mus per sunkių laikotarpių iššūkius link neapsakomo džiaugsmo ir skaisčios amžinojo gyvenimo šviesos. Tai yra brangi mūsų gyvenimo patyrimo dalis – kad išsiugdytume stiprybę, drąsą ir dorą, būtinas tam, kad tvirtai laikytumės tiesos ir teismo, nepaisydami galimų sunkumų.

Tie, kurie įžengė į krikšto vandenį ir gavo Šventosios Dvasios dovaną, atsistojo ant mokinystės kelio, įsipareigojo tvirtai ir ištikimai sekti mūsų Gelbėtojo pėdomis.

Gelbėtojas mokė, kad saulė teka blogiesiems ir geriesiems, ir lietus lyja ant teisiųjų ir neteisiųjų (žr. Mato 5:45). Kartais negalime suprasti, kodėl gyvenime nutinka sunkūs, netgi neteisingi, dalykai. Bet mes, kaip Kristaus pasekėjai, tikime, kad, jei stropiai ieškosime, visada melsimės ir būsim tikintys, viskas išeis mums į gera, *jei* vaikščiosime teisiai (žr. DS 90:24; kursyvas pridėtas).

Kaip Jo Bažnyčios nariai, kaip šventieji, mes džiugiai ir noriai tarnaujame bet koku oru ir bet koku metų laiku. Tai darant, mūsų širdys prisipildo švento tikėjimo, gydančios vilties ir dangiškos meilės.

Ir toliau turėsime pereiti visus laikotarpius – malonius ir nemalonus. Bet nepriklausomai nuo laikotarpio, kaip Jėzaus Kristaus pasekėjai, eidami link Jo šviesos, pasitikėsime Juo.

Trumpai kalbant, esame Dievo šventieji, pasiryžę Jį pažinti, mylėti Jį ir savo artimą. Esame piligrimai palaimintame mokinystės kelyje ir tvirtai eisime link mūsų dangiškojo tikslo.

Taigi, būkime šventieji pavasarį, vasarą, rudenį ir žiemą. Būkime šventieji visais laikotarpiais.

IŠNAŠA

1. *Teachings of Presidents of the Church: Brigham Young* (1997), 261–262.

KAIP MOKYTI PAGAL ŠIĄ ŽINIĄ

Pirmoji Prezidentūra mokė: „Kartais geriausi pamokslai pasakomi giesmėmis“ (*Hymns*, ix). Aptardami šią žinią, pagalvokite, ar nevertėtų su jūsų mokomais žمونėmis sugiedoti vieną iš toliau nurodytų giesmių ar kitą dainą apie sunkumų įveikimą: „Koks pagrindas tvirtas“ (p. 6); „The Lord Is My Shepherd“ (no. 108) arba „Let Us All Press On“ (no. 243). Jei jaučiate įkvėpimą, pasakokite atvejį, kai audringas jūsų gyvenimo laikotarpis baigėsi palaiminimu.

JAUNIMAS

Man pavyko palikti savo sielvartą Chuanis Žu

Neapsakomai džiaugiasi, kai mūsų apylinkėje buvo pakrikštyti mano draugai, brolis Čenas ir jo žmona. Praėjus metams po krikšto jie buvo užantspauduoti

šventykloje ir prie jų buvo užantspauduotas sūnus, miręs prieš jiems prisijungiant prie Bažnyčios. Buvo nuostabu matyti, kaip Čenai auga Evangelijoje.

Po metų brolis Čenas žuvo per eismo įvykį. Po to įvykio niekaip negalėjau pamiršti jo mirties ir ją dažnai sapnuodavau. PabUSDavau apsiverkęs ir klausdavau: „Kodėl? Kodėl Viešpats leidžia atsitikti tokioms tragedijoms? Kodėl tai atsitiko tokioje gražioje šeimoje?“ Vieną dieną, ieškodamas atsakymų į šiuos klausimus, paėmiau vadovėlį ir perskaičiau prezidento Spenserio V. Kimbolo (1895–1985) žodžius:

„Jei manytume, kad mirtingasis gyvenimas – tai visas egzistavimas, tuomet skausmas, sielvartas, nesėkmės ir trumpas gyvenimas būtų nelaimė. Tačiau, jeigu žvelgsime į gyvenimą kaip į amžiną dalyką, besitęsiantį iš ikimirtingosios praeities į amžinąją pomirtinę ateitį, tada visus įvykius galėsime matyti teisingoje perspektyvoje. <...>

Argi ne tam susiduriame su pagundomis, kad būtų išmėginta mūsų stiprybė; su ligomis, kad galėtume išmokti kantrybės; su mirtimi, kad taptume nemirtingi ir pašlovinti?“¹

Tą pat akimirką nusprendžiau palikti savo sielvartą ir žiūrėti į pažadėtą ir galimą ateitį. Įsivaizdavau brolių Čeną, džiaugsmingai susitikusį su savo šeima. Tas vaizdas mane nuramino. Žinau, kad Dangiškasis Tėvas suteiks išminties ir drąsos įveikti sunkumus.

Autorius yra iš Taivano

IŠNAŠA

1. *Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball* (2006), 15.

VAIKAI

Tarnavimas visais metų laikais

Prezidentas Uchtdorfas moko, kad turėtume džiugiai ir noriai tarnauti bet koku oru ir bet koku metų laiku. Kokiais būdais galime tarnauti kitiems žiemą? Kokiais būdais galime tarnauti kitiems pavasarį? Kokiais būdais galime tarnauti vasarą ir rudenį? Surašykite savo mintis apie kiekvieną metų laiką. Vieną iš savo idėjų galite įgyvendinti šį mėnesį!

© 2013 Intellectual Reserve, Inc. Visos teisės saugomos. Išspausdinta Lietuvoje. Tekstas anglų kalba patvirtintas 6/12. Vertimas patvirtintas 6/12. *First Presidency Message, September 2013*. Lithuanian. 10669 156

Tikėjimas, šeima, parama

Savarankiškumas

Pamaldžiai išnagrinėkite šią medžiagą ir, jei tinka, aptarkite ją su jūsų lankomomis seserimis. Užduokite klausimus, padėsiančius stiprinti jūsų seseris ir jums pačioms aktyviai dalyvauti Paramos bendrijoje. Daugiau informacijos ieškokite tinklalapyje reliefsociety.lds.org.

Savarankiškumas yra gebėjimas, įsipareigojimas ir stengimasis teikti dvasinę bei materialinę gerovę sau ir savo šeimai.¹

Sužinoję savarankiškumo principus ir juos taikydami savo namuose ir bendruomenėje, turime galimybę pasirūpinti vargšais ir beturčiais ir padėti kitiems tapti savarankiškiems, kad jie galėtų išverti sunkius laikus.

Mes turime privilegiją ir pareigą pasinaudoti savo valios laisve, kad taptume dvasiškai ir materialiai savarankiški. Kalbėdamas apie dvasinę savarankiškumą ir mūsų priklausomybę nuo Dangiškojo Tėvo vyresnysis Robertas D. Heilsas iš Dvylikos Apaštalų Kворumo mokė: „Tampame atsivertę ir dvasiškai savarankiški, kai pamaldžiai gyvename pagal savo sandoras – vertai priimdami sakramentą, būdami verti šventyklos rekomendacijos ir pasiaukojančiai tarnaudami kitiems.“²

Vyresnysis Heilsas kvietė mus tapti materialiai savarankiškus, tai reiškia pomokyklinį ar profesinį pasiruošimą, mokymąsi dirbti ir gyventi pagal pajamas. Vengdami skolų ir taupydami pinigus dabar,

mes ruošiamės nuolatinei tarnystei Bažnyčioje ateityje. Materialinio ir dvasinio savarankiškumo tikslas yra užkopti į aukštesnį lygį, kad galėtume pakelti kitus vargstančius.“³

Iš Raštų

Mato 25:1–13; 1 Timotiejui 5:8; Almos 34:27–28; Doktrinos ir Sandorų 44:6; 58:26–29; 88:118

Iš mūsų istorijos

Kai pastarųjų dienų šventieji susirinko Druskos Ežero slėnyje, kuris buvo izoliuota dykuma, Prezidentas Brigamas Jangas norėjo, kad jie čia apsigyventų ilgam ir suklestėtų. Tai reiškė, kad šventiesiems reikėjo išmokti įgūdžių, leidusių jiems tapti savarankiškiems. Šiame darbe Prezidentas Jangas didžiai pasitikėjo moterų sugebėjimais, talentais, ištikimybe bei ryžtu ir skatino jas imtis konkrečių žemiškų pareigų. Nors konkrečios Paramos bendrijos seserų pareigos mūsų laikais dažnai skiriasi, principai lieka tie patys:

1. Mokyti mylėti darbą ir vengti dykinėjimo.
2. Įgyti pasiaukojimo dvasią.

3. Prisiimti atsakomybę už savo dvasinę stiprybę, sveikatą, išsilavinimą, įsidarbinimą, finansus, maistą ir kitus pragyvenimui būtinus dalykus.

4. Melsti tikėjimo ir drąsos sunkumams įveikti.

5. Stiprinti kitus, kuriems reikia pagalbos.⁴

IŠNAŠOS

1. Žr. *Handbook 2: Administering the Church* (2010), 9.5.1.
2. Robertas D. Heilsas, „Susimąstyti: sakramentas, šventykla ir pasiaukojantis tarnavimas“, 2013 m. balandžio mėn. visuotinės konferencijos medžiaga.
3. Robertas D. Heilsas, „Susimąstyti: sakramentas, šventykla ir pasiaukojantis tarnavimas“.
4. Žr. *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society* (2011), p. 51.

Ką aš galiu padaryti?

1. Kaip savo prižiūrimoms seserims padėtu rasti jų materialinių ir dvasinių iššūkių sprendimus?
2. Ar ugdau savo dvasinę savarankiškumą ruošdamasi sakramentui ir aukodamasi vardan tarnavimo?